

פרשת : תצוה

הפטרה: אתה בן אדם (יחזקאל מ"ג)

שושן פורים קטן

9990 תשפ"ד

מדרש הכנה לפסח ולמתן תורה מאוצר החיים

חגיגה	ירושלים	בני ברק
5:03	4:56	5:11
6:09	6:09	6:10
6:46	ר"ת:	5:33:00

שמונת פסוקיה: 101

שקל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (בבב"ב ח)

הוצא קטן הפמות ורצ האיכות לחצק לצותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לצדיקים

מאוצרות הפטרה {37} - חברו או חברי?

הכנות נצרכות לשבת קודש {101}

לקחי הפרשה לשבת {84} - עצות והנהגות מחוז"ל הקדושים

מעלת תפלת ותיקין {87} להיות תכליתי בכל רגע מימי חיי

פלפלין מפלפלין - {62}

מעלת למוד הנוהר {92}

פתשובה לשאלה, האם נתן לשלח תפלין עם נהג מונית גוי, או שמא אסור מחשב בבית?

חברים מקשיבים לקולך {36}

דרך ארץ קדמה לתורה {35}

טב למיטב טן דו מלמיטב ארמלו

מדות והנהגות טובות מחוז"ל הקדושים - הכנסת אורחים שפזאת

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה {66}

רחמנא לבא בעי - מעלת הדין אדר

מהאתבתי תורתך {44} גדולה תשובה שמביאה רפאות לעולם מדרש הכנה לפסח ולמתן תורה מאוצר החיים ב' / פי' עליך תרגנו כל-היום - חלק יד'

תופינים לשבת קודש {88}

גלוי נפלא היכן קבור משה רבנו?

הכנות נצרכות לשבת קודש {101} - להתקרב אליך, למשה ולדבק במדרגתך להמשיך בחינת הדעת של תורה

למי ויבני קולאים יקרים א- השבוע הזה כולנו לריכים להיות שמחים ולהלסי מלוסר זכמה רמות מעל הרגיל ואת זה תגלו כולן בהמשך... א- הגה לראו את התשובה הפשוטה לשאלת רבים הכולל יתכן עיהודים כזיכול "טובים" וילאים זריק גלי נגד עם ישראל המקודש בקדושה מלכו של עלם, והתבוננו היטב ונראו כמה פשוט הדבר, שאם הם מהסוג הזה, אז מובן מאוד, הם פשוט לא בתוך המשולש "קודש-אשר-ברוך הוא ואורחא וישאל חד הוא", הם מנגחים מרחוק הערב רב ממשיכי לרבו של בלעם וזניו יונס ויומזכרו המכספים, וזה סימן הזיהוי שלהם כמו תיו על מצחם, ה' יתברך מכין את העולם לבואו של משיח ולכן אנתנו חיים את תהליך "הגיקיון", וכל זה רק נסיון עזובינו חייליו הגלמנים ללצא שצטמים, לתורה ולמשה עבדו כי ה' יתברך רוצה לראות כמה אנתנו דבקים זו וקוף בזמנינו תקופה לא פשוטה בכלל, אבל האמונה היטקה בנו תלנח כל נסיון להסית ולהדיח ואנתנו רק נתחזק א- השבת יחול שושן פורים קטן, הבה נראה מה אנתנו יכולים לקחת מה' המתנה הנפלאה" הזאת לקיים את אגרת הפורים הזאת השנית שלקיים במעשה קריאת המגילה ומשלוח מנות ומתנות לאביונים תקנו רק באדר השני בשנת הגיבור ועל זה שייך טעם מסמך גאולה לגאולה עדיף לענין התקנה במעשה. ומקרא מגילה ומתנות לאביונים הוא במעשה התגלות הנס שעשה לאבנותינו בזמן הזה וזהו נוהג רק בשני. אבל שורש המצות בלב כיון ששניהם בשם חודש אדר נקראו וכשבא הזמן הזה באדר ראשון גם כן זמן מחיית עמלק מרגיש האדם בלב בחינת משה ושמחה טוב לב שיכולים לתקן הלב כסיל לשמאלו שזהו עיקר מחיית עמלק יצא בישא כמו שאמרנו מהזוהר הקדוש. וממילא נאסר בהספד ותענית כיון שהוא זמן משה ושמחה בלב והיינו שהוא גם כן זמן התגלות אור תורה שבעל פה ועז"ל ליהודים היתה אורה ודרשו (שם טו ז) זו תורה והיינו תורה שבעל פה שנקראת אורה לשון נקיבה דמקבלא מתורה שבכתב תורה אור (כמו שנת' כ"ב). ועל ידי הרב חכמה זוכין לתקן הרב כעס והיינו לעקור ולשרש את הרע מלב כסיל לשמאלו ולהיות לו רק לב אחד לב טוב וטוב לב משהת תמיד ומרגיש השמחה בלב שכל מה שהקב"ה עושה הוא לטובה וכמו שיכירו לעולם הבא דכולו טוב והמטיב. שעל זה נזכר במגילה ונוח גוי' כימים אשר נחו בהם היהודים מאובינים והיינו הניחא בלב על דרך ש"י' בזהר הקדוש (ת"א מח רע"ב ושי"מ) על יום השבת ביום הניח ה' לך וגוי' וזמן העבודה הקשה שהוא דאף כשהוא עבודה הקשה יש לו נייחא בלב והיינו על ידי שמכיר שהכל לטובה. וכן הכירו אז שהגזירה היה לטובה כנ"ל. וכן משלוח מנות איש לרעהו שהוא להיות הכל כאיש אחד בלב אחד. ולקיים במעשה תקנו רק ב"ד שבאדר השני אבל בלב צריך אף באדר הראשון ליחד הלכות שיהיו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד ועל ידי זה זוכין להתגלות אור תורה. וכמו במתן תורה דאיתא במכילתא ויחן ישראל כאיש אחד בלב אחד ועל ידי זה זכו למתן תורה וכ' והאמת והשלום אהבו שעל ידי שכל אחד מבקש דבר אמת נעשים כאיש אחד בלב אחד ונעשה שלום ואוהבים זה את זה וזה נוהג בלב אף ב"ד שבאדר ראשון שהוא גם כן זמן התגלות תורה שבעל פה כנ"ל. זה הטעם דלא נזכר במשנה רק קריאת המגילה ומתנות לאביונים ולא נזכר במשנה משלוח מנות שנוהג רק בשני. והר"ן לא כתב טעם ע"ז וכתב דכיון דדמו למתנות לאביונים

דליתניהו אלא בשני לא נהוג משלוח מנות אלא בשני. ולפי זה למה לא חשבו במשנה. ולפי האמור מתנות לאביונים שהוא רק צדקה זה הוא רק בשני אבל משלוח מנות שציקרו להיות כאיש א' בלב אחד והמכוון נוהג אף ב"ד שבאדר ראשון להיות כל ישראל חברים בלב אחד. ועל ידי זה ליהודים היתה אורה ושמחה זו תורה שבעל פה שהוא משהת תמיד דרומזו שנתו בין מסכת. ושמחה שירגיש וישג האור ה' אחד והכל לטובה וזהו וטוב לב שלבו טוב ואין לו רק לב אחד טוב משהת תמיד שמרגיש היחוד ה' אחד שכולו הטוב והמטיב (פרי צדיק) א- טעם ואם-אין מתיני לא מספרך אשר כתבת הוא כטעם והרגני הרוג כי ו' קצוות נקראים ספר כי הם בין אותיות וכתובה והמת נמחית צורתו משם וזהו ימחו מספר חיים וגוי' (תהלים סט' כ"ט) ועל ספרך כלם יכתבו (תהלים קל"ט טז). ועל כן השיבו הש"י מי אשר הטא לי אמתנו מספרי כי לשמו הגדול חטאו. וכוננת משה רבינו ע"ה באמרו מחני נא רוצה לומר למות תחתם לסכול ענשם כענין והוא מחולל מפשעינו (ישעיה נ"ה ה) כי מיתת צדיקים מכפרת וזהו סוד גדול וכתב בסוד עגלה ערופה בניורת האל. ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן ויתן זך וגוי' כבר התעוררו המפרשים ספיקות ותרי מינייהו דמדוכר דכירו. הא' למה לא נזכר שמו של משה רבינו ע"ה במצוה זו ומה נשתנה מצוה זו מכל מצוות שבתורה שבכולן נאמר וידבר ה' אל משה דבר אל בני ישראל ובכאן העלים והם כי לא להזכיר שמו במצוה זו. והב' מפני מה ניתוסף הוא"ו במלת ואתה תצוה וגוי' אמנם נקדים מאמר רז"ל בראשית בשביל התורה וכי ובשביל ישראל והענין שכל אחד ואחד מישראל יש לו שורש נשמתו בתורה שהוא שורש כל השרשים של כלל נשמות ישראל ועל ידי זה יתאחדו נפשות ישראל בהשם יתברך בעת עוסקם בתורה דאורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא שהיה מבלתי אפשרי להיות העולם כי אם על ידי שנתאחד הקב"ה עם התורה כי הלא השם יתברך הוא אין סוף ובלתי בעל תכלית ואין לו גבול וקצבה וישעור ולא היה באפשרי לברוא העולם הגשמי המוגבל בזמן ומקום כי אם באמצעות התורה שנתלכש הבורא יתברך שהוא אור מעטה לבושו ועל ידי זה יכול להיות צמצום להגביל בה זמן ומקום כי בתורה מצוינו שיש לה איזה גבול וקצב ומרה כאמר רז"ל על פסוק (וכריה ה' ב) מגילה עפ"ה ארכה עשרים באמה ורחבה עשר באמה שהיא התורה שיש לה מדה כמדדה שנתנו לה חז"ל בפירוש הפסוק הזה ולכן על ידה צמצם הבורא יתברך בתוך העולמות עד שברא עולם הזה בגבול ותכלית ולכן נקרא המדות המקובלים אצלנו בשם מדות מפני שככה מדד ושיער חכמתו יתברך כמה שיוכל העולם ליסבול אור שפעת חכמת אלהותו יתברך. וזהו פירוש הנמרא על פסוק ובו תדבק וכי אפשר לידבק בשכינה והלא איש אוכלה הוא אלא הדבק במדותיו מה הוא רחום אף אתה בתורה ללמוד בדביקות האמור ולדבקה בו יתברך. והנה כבר כתוב אצלנו רחום וגוי' ולכאורה הדבר תמוה שהרי מכל מקום יפלא הדבר על אישנא דקרא דמשמע דהדביקות בו יתברך ממש ולא במדותיו וכי אפשר וגוי' ואיך נוציא הפירוש ממשומו לומר הדבק במדותיו ואין זה לשון הכתוב שהרי

הברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת פג"ד יצחק אבינו קה"ל תפוחין קדישין

יסתבב אליו המלוכה ולכך שמת. וזהו ענין מאמר האל יתב' שיקה שני עמים ויכתוב עליו עין א' ליהודה הכוונה עין החיים שזוהו משיח בין דוד ועל עין א' יכתוב ליוסף זהו עין הדעת ולעתיד יתאחדו הב' עמים והותרה השאלה הנ"ל. וכתוב עליו ליהודה ולבני ישראל וכו' ליוסף ולבית ישראל וכו' האברבנאל מבאר הטעם שינוי הלשון דאצל יהודה כתיב לבני ישראל ואצל יוסף כתיב לבית ישראל. מפני שבשעת שנחלקה המלוכה הלכו מן ישראל לגור בארץ יהודה כדי שיוכלו לעלות לרגל לחוג את חגם ולכך מדייק הנביא בלשונו אצל יהודה לבני ישראל והיו מתי מספר. אבל ביוסף כתיב

לבית ישראל דכל יו"ד שבטים נכללים בו. ונראה לתת טעם על שכתוב חבירו וקרינן חביריו דהענין היא דכתיב ואהבת לרעך כמוך זהו יתד שהכל תלוי בו דאהבת חבירו צריך שיהיה חקוקה על לבו. ואי' דהמלך יהושפט חלק כבוד לתלמידי חכמים ואולם הא קי"ל דאהבת כל אדם צריך שיהיה שוה. ויש לחלק דוודאי בלבן צריך שיאהב כל אדם בשוה ואולם בגלוי צריך לחבב ת"ח ביותר מפני שמגמתן השכל וזהו ענין דכ' חבירו דבלב כל ישראל חבירים ואולם בגלוי קרינן חביריו הכוונה לתלמידי חכמים צריך לכבד בגלוי יותר מעמא דבר וק"ל:

לְקַחֵי הַפְּרִשָׁה לְשַׁבַּת {84} – בְּגֵדֵי הַכֹּהֵן וְאֲבֵנֵי הַחֹשֶׁן הַמְּבֻטָּאוֹת מֵעֵלַת הַשְּׂבָטִים וּדְבִקוּתָם בּוֹ יִתְפַּרֵּף

וְאֵתָהּ תִּצְוֶה וְכוּ' וְיִקְחוּ אֲלֵיָדָם צִפְּפוֹן וְיִתְּנוּ. אֵלֶיךָ הֵינְנוּ אֵל הַחֲכֵמָה הַנִּמְצָאָה בְּכָל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, וְחַכְמוֹת יִשְׂרָאֵל נִקְרְאוּ עִ"שׁ מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה. וְלִזְוֹת צוּה הַשִּׁי שֶׁכֵּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִקַּח לוֹ לְחַכְמָה הַנִּמְצָאָה בּוֹ שְׁמֵן זֵית וְךָ, הֵינְנוּ חַכְמָה מְבוֹרֶרֶת וְהוּא שְׁלֵא יִהְיֶה נוֹטֵה לְשׁוֹם צַד בְּנִגְיָעָה וְאִי יִבִּין בְּמִי הַשִּׁי בּוֹחֵר, וְלִזָּה נִסְמָךְ תִּיכַף וְאֵתָה הַקָּרֵב וְכוּ'. וְאֵלֶּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ חֹשֶׁן וְאִפּוֹד וּמַעֲלִי. בְּאֵלֶּה הַבְּגָדִים מֵרָאָה הַשִּׁי לְיִשְׂרָאֵל בְּאִיזָה נֶפֶשׁ הוּא בּוֹחֵר, כִּי מֵהַבְּגָדִים יוֹכֵר וּמוֹבֵן הִיקְרוֹת הַנִּמְצָא בְּתוֹךְ נֶפֶשׁ אַהֲרֵן הַכֹּהֵן. הַצִּיֵּץ מֵרַמְזוֹ עֲלָיו כִּי הוּא דְבוּק בְּהַשִּׁי כְּמַצּוּוֹה עֲלָיו שִׁיחִיָּה תְּמִיד עַל מַצְחוֹ, וְעַל הַצִּיֵּץ הָיָה נִחְקָק קוֹדֵשׁ לַה' הֵינְנוּ בְּעוֹמֵק מַחֲשַׁבְתּוֹ הִיָּה תְּמִיד (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' כ"ח ט"ז) דַּע אֵת אֲלֵקֵי אֲבִיךָ. וְהַחֹשֶׁן מֵרַמְזוֹ עֲלָיו כִּי לֹא נִמְצָא בְּלִבּוֹ שְׁנֵאָה לְשׁוֹם נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי הָיָה שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל חֲקוּקִים עַל לִבּוֹ. וְאִפּוֹד שְׁהִיָּה חֲגוּר בּוֹ מֵרַמְזוֹ עַל בְּמַחְנוֹ בְּהַשִּׁי שְׁהוּא תוֹמְכוֹ תְּמִיד. וּמַעֲלִי מוֹרָה עַל גּוֹדֵל יִרְאָתוֹ כִּי הִיָּה כְּלוֹ מַתְכַּלֵּת שְׁמֵרֻמוֹ עַל יִרְאָה. וְלֹאֲשֶׁר לֹא נִאֲמָרוּ בְּפִרְשָׁה הַזֹּאת הַמְּכַנְסִים וְהַצִּיֵּץ, מְכַנְסִים לֹא נִאֲמָרוּ כִּי לֹא הָיוּ נִחְשָׁבִים לְמַלְבוּשׁ, כִּי לֹא הָיוּ רַק לְכִסּוֹת בֶּשֶׂר עֲרוּהָ הֵינְנוּ לְהַגִּן מִחֲמַדַּת עוֹה"ו. וְצִיֵּץ לֹא נִאֲמָר, הוּא ע"ד מֵאֲמָר זוה"ק (בְּמַדְבַּר קנ"ט). מַצְחָא דְרַעוּתָא אִימַת אִיתְגַּלִּיא בְּשַׁעְתָּא דְצִלּוּתָא דְשַׁבַּת בְּמַנְחָה, וְלִהְיוֹת כִּי הַצִּיֵּץ נִיתֵן לְאַהֲרֵן לְפִי שְׁהִיָּה בּוֹ יִרְאָה גְדוּלָּה, כִּי בְּכָל שְׂבָט לֹי נִמְצָא יִרְאָה כְּמ"ש (מְלָאכִי ב', ה') וְאֵתָנָם לּוֹ מוֹרָא, וְבוֹיֹתֵר בְּכַהֵן גְּדוּל, וְמָה גַם כִּי שְׁמוֹ מוֹרָה עַל יִרְאָה כִּי אַהֲרֵן בְּגִימַט' רַנ"ו, נִגְד רַנ"ו כְּנָפִים שִׁישׁ לַחִיּוֹת הַקְּדוּשִׁים, וְגַדְפִּין מֵרַמְזוּין עַל יִרְאָה, וְנִגְד הִירְאָה הַגְּדוּלָּה נִיתֵן לוֹ הַצִּיֵּץ לַחִיּוֹת וְלַעֲנַג אֵת נֶפֶשׁוֹ, כִּי הַצִּיֵּץ מוֹרָה עַל אַהֲבָה שְׁהַשִּׁי אֹהֵב אֵת יִשְׂרָאֵל, וְבַעַת שְׁהַשִּׁי מְגַלָּה גּוֹדֵל אַהֲבָתוֹ אִזְ כֵּל הִירְאָתוֹ מִסְתַּלְקִין וְנִצְמַח גּוֹדֵל תְּקוּפוֹת לְיִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן קוֹדֵם שְׁנִאֲמָר עֲשִׂיית הַמַּעֲלִי לֹא הִיָּה יוֹכֵל לְהֵאֲמָר עֲשִׂיית הַצִּיֵּץ, כִּי מְגוֹדֵל תְּקוּפוֹת יוֹכֵל ח"ו לְצַמּוֹחַ קְלוֹת רֵאשׁ, אֲךָ אַחַר שְׁנִאֲמָר עֲשִׂיית הַמַּעֲלִי שְׁמוֹרָה עַל יִרְאָה יוֹכֵל לְהֵאֲמָר עֲשִׂיית הַצִּיֵּץ, וְכַמֵּאֲמָר זוה"ק בְּשַׁעְתָּא דְמַנְחָה שְׁהוּא אַחַר גּוֹדֵל הִירְאָה מִתְגַּלִּיא מַצְחָא דְרַעוּתָא הֵינְנוּ גּוֹדֵל תְּקוּפוֹת. וְאֵלֶּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ חֹשֶׁן וְאִפּוֹד וּמַעֲלִי וְכַתְּנַת תְּשַׁבֵּץ מִצְנַפֵּת וְאֲבִנֵי וְעֵשׂוּ בְּגֵדֵי קוֹדֵשׁ וְכוּ'. הֵנָּה נִגְד הַשְּׂמוּנָה בְּגָדִים תְּקֵנוּ אֲנִשֵׁי כְּנִסַּת הַגְּדוּלָּה בְּבִרְכַת ק"ש שְׁמוּנָה דְּבָרִים לְהַבִּין וְלְהַשְׁכִּיל לְשִׁמּוֹעַ לְלַמּוֹד וְלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וְלִקְיָם. לְהַבִּין הוּא נִגְד הַאֲבִנֵי כִּי אֲבִנֵי מְכַפֵּר עַל הַרְהוּר הַלֵּב (עֵרְכִין מ"ז). וְגַם לְבִישְׁתּוֹ הִיתָה עַל הַלֵּב וּמִדַּתוֹ הִיָּה גִּיב ל"ב אֲמוֹת. וְלְהַשְׁכִּיל הוּא נִגְד הַחֹשֶׁן, כִּי הָאֲדָם צָרִיךְ לְהַתְּבוּנָה לְדַעַת הַשִּׁי כִּי אֲצִלּוֹ לֹא יִמְצָא שׁוֹם כַּעַס עַל נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל כִּי רָנַע בְּאִפּוֹ חַיִּים בְּרַצּוֹנוֹ. לְשִׁמּוֹעַ הוּא נִגְד הַמַּעֲלִי, הֵינְנוּ שְׁהָאֲדָם יִשְׁמַע וְיִטֵּה אֹזְן לְיִסּוּדוֹ וְשׁוֹרְשׁוֹ כְּמוֹ שְׁדַרְשׁ (בְּגִמַּי) (שְׁמוֹת רַבָּה פְּרָשָׁה מ', ג') עַל פְּסוּק אִיפֹה הִיית בִּיסְדֵי אֶרֶץ אִיפֹה שֶׁלֶךְ אִיךָ הִיָּה בְּאֲדָם הָרֵאשׁוֹן, וְע"י שְׁהָאֲדָם יָבֵא עַל יִסּוּדוֹ מוֹזֵה יִבִּין מָה שְׁתִּיקֵן כְּבֵר בְּעוֹלָם וְמָה צָרִיךְ עוֹד לְתַקֵּן, וְע"י רֹמְזוֹ הַמַּעֲלִי כְּדֵאִיתָא בְּזוה"ק הַמַּעֲלִי הִיָּה בְּרוּא דְנִילְגוּלָּא. לְלַמּוֹד הוּא נִגְד הַמִּצְנַפֵּת כִּי מִצְנַפֵּת מְכַפֵּר עַל גְּסֵי הַרוּחַ, (עֵרְכִין שֵׁם) הֵינְנוּ לְקַבֵּל אֲמַת מִמִּי שְׁאֲמָרוּ. וְלַלְמַד הוּא נִגְד הַצִּיֵּץ כִּי בְּהַצִּיֵּץ נִאֲמָר וְהִיָּה עַל מַצְחוֹ תְּמִיד לְרַצּוֹן, הֵינְנוּ שִׁיחִיָּה לְאֲדָם עֵין טוֹבָה לְלַמֵּד אֵת חֲבִירוֹ. לְשִׁמּוֹר נִגְד הַכַּתְּנוֹת כִּי כַתְּנוֹת מְכַפֵּר עַל שְׁפִיכַת דַּמִּים, [שֵׁם] וְהוּא שִׁישְׁמוֹר הָאֲדָם אֵת עַצְמוֹ שְׁלֵא יָבֵא מַחְמַתוֹ שׁוֹם הִיּוֹק לְחֲבִירוֹ וְלֹא יוֹכֵל חֲבִירוֹ לְחַשְׁדוֹ וְע"י שִׁיחֲשַׁדְנוּ בַּחֲנָם יַעֲנֵשׁ וְע"י גַם הוּא יַעֲנֵשׁ מַחְמַת שְׁחֲבִירוֹ נַעֲנֵשׁ עַל יְדוֹ. וְלַעֲשׂוֹת נִגְד הַאִפּוֹד, כִּי אִפּוֹד רֹמְזוֹ עַל סִמְךָ וְעִיקָר סְמִיכָה הוּא בְּמַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת שִׁיּוֹכֵל הָאֲדָם לְעַמּוֹד בְּתַפְלָה וְלְהַשְׁעֵן עֲלֵיהֶם כְּמ"ש (תְּהִלִּים ק"ד, ג') הַשֵּׁם עֵבִים רְכוּבוֹ, וְעֵבִים מוֹרִים עַל מִצְוֹת מַעֲשִׂוֹת. (כִּי הָאֲדָם צָרִיךְ לִידַע כִּי אִין מַעֲשֵׂה בְּעוֹלָם שְׁלֵא יִהְיֶה לוֹ הַשְׂאָרָה לְעוֹה"ב תְּשֻׁלוֹם). וְלִקְיָם הוּא נִגְד מְכַנְסִים כִּי הוּא לְכִסּוֹת בֶּשֶׂר עֲרוּהָ, וְעֲרוּהָ נִקְרָא מְקוֹם שְׁעַל יְדוֹ יוֹכֵל הָאֲדָם לְהַפְסִיד כְּמ"ש (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ט') עֲרוֹת הָאֲרִץ, הֵינְנוּ שְׁעִיזוֹ יוֹכֵל הָאֲרִץ לְהַכְבֵּשׁ, וְכַל מְקוֹם שְׁבִירָא הַקְּבִי"ה שִׁיּוֹכֵל הָאֲדָם לְהַבְנוֹת מִמֶּנּוּ בְּנִין עַדִּי עַד, שֵׁם בְּרָא מְקוֹם הַהַפְסַד שִׁיּוֹכֵל לְהַפְסִיד הַכֵּל וְע"י שִׁישְׁמוֹר אֵת עַצְמוֹ בְּזֵה יִצְמַח לוֹ מִמְּקוֹם הַזֶּה בְּנִין עַדִּי עַד. וּמִלֵּאֵת בּוֹ מִלֵּאֵת אֲבָן אֲרַבְעָה טוֹרִים אֲבָן טוֹר אֲדָם וְכוּ'. אֹדֵם הוּא נִגְד שְׂבָט רְאוּבֵן, כִּי אֲדוּם הוּא גּוֹן שְׁמַחָה וְרְאוּבֵן נִקְרָא ע"י רֵאִיָּה כִּי בְּכָל עֵינָיו וּדְבָרָיו רְוֵאָה תְּמִיד נִכְחוּ אֵת ה', וְהַשִּׁי מֵאִיר עֵינָיו וְזוֹה בֵּא גּוֹדֵל

הַשְּׂמַחָה לְאֲדָם כְּמ"ש (מְשָׁלִי ט"ו, ל') מֵאִיר עֵינָים יִשְׁמַח לָב. פְּטָדָה הוּא נִגְד שְׂבָט שְׁמַעוֹן, כִּי בְּשִׁבְט שְׁמַעוֹן נִמְצָא עֲמֻקוֹת גְּדוּל בְּד"ת, אֲךָ בְּטָרָם שִׁיּוֹצִיאֻו אֹתוֹ לְפִועַל יִצְטָרְכוּ לְבִרְרוּסִים, וְכֵן רִשְׁב"י יַעֵן כִּי הִיָּה מְשַׁבֵּט שְׁמַעוֹן כִּידוּעַ הָיוּ בּוֹ ד"ת עֲמוּקִים כְּמוֹ בְּמַרְעֵי"ה, וְעַל זֶה רֹמְזוֹ פְּטָדָה כִּי הוּא אֹתוֹת פֶּה, וּמִתְּ וּדְלִית הֵמָּה אֹתוֹת הַקּוֹדֵמִים לְשֵׁם יו"ד ה"א זֶה מוֹרָה לְעַמְּקוֹת הַחֲכֵמָה שְׁנִמְצָא בְּזֵה הַשְּׂבָט שְׁלֵא יוֹכֵלוּ לְהוֹצִיא וְלְהַבִּיא הַשֵּׁם לְפָה. וּבִרְכַת הִיָּה לְשַׁבֵּט לוי, כִּי בִרְכַת מֵרַמְזוֹ עַל יִרְאָה מְלִשׁוֹן בְּרַךְ שְׁמַגְלָה אֹרוֹ פְּתָאוּם וְזוֹה הַשְּׂבָט נִמְצָא יִרְאָה מְבוֹרֶרֶת כְּמ"ש אֲצִלֵּם (מְלָאכִי ב', ה') וְאֵתָנָם לּוֹ מוֹרָא וְכוּ'. וְהַטּוֹר הַשְּׁנִי נּוֹפֵךְ וְכוּ'. נּוֹפֵךְ הוּא נִגְד שְׂבָט יִהוּדָה כִּי בְּאֲבָן הַנּוֹפֵךְ רּוֹפְפִים כֵּל הַגּוֹזֵנִים וְנִכְלָלִים בּוֹ, וְכֵן הוּא שְׂבָט יִהוּדָה שְׁאִינוֹ תְּמִיד בְּמַדָּה אַחַת רַק כְּשַׁעוּמֵד בֵּין צְדִיקִים גְּמוּרִים הוּא צְדִיק גְּמוּר וְכְשַׁעוּמֵד בֵּין בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה הוּא הַגְּדוּל שְׁבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ בְּגַמ' (שַׁבַּת נ"א). כֵּל הָאוֹמֵר דוֹד חָטָא אִינוּ אֵלֶּא טוּעָה וּמַצִּינוּ נְמִי [מוֹ"ק ט"ז]: שְׁהוֹקֵם עוֹלָה שֶׁל תְּשׁוּבָה, וְגַם מַצִּינוּ (תְּהִלִּים פ"ו, א'-ב') שְׁפַעֵם אֲמָר כִּי עֵינִי וְאֲבִיוֹן אֲנִי וְפַעֵם אֲמָר כִּי חֲסִיד אֲנִי. סְפִיר הִיָּה נִגְד שְׂבָט יִשְׁשַׁכָּר, כִּי סְפִיר מוֹרָה עַל חֲכֵמָה צִלּוּלָה וּמְבוֹרֶרֶת כְּמ"ש (שְׁמוֹת כ"ד, י') לְבַנְתִּי הַסְּפִיר, וּבְשִׁבְט יִשְׁשַׁכָּר נִאֲמָר (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' י"ב, ל"ב) יוֹדַעִי בִּינָה לְעַתִּים שְׁהָיוּ יוֹדַעִים לְעֵבֵר שְׁנַיִם וְלִקְבוּעַ חֲדָשִׁים זֶה הִיָּה רַק בְּחַכְמָה מְבוֹרֶרֶת מֵאֵת ה', כִּי חֲלָקֵי הַשְּׁעָה לְתַתְּר"ף חֲלָקִים בְּגִימַ' ד' פַּעֲמִים אֲלֵקִים. וְיִהְיוּם הוּא נִגְד שְׂבָט זְבוּלוֹן כִּי יִהְיוּם הֵם אֹתוֹת י"ה הַלוֹם, כִּי הוּא בּוֹטֵחַ שְׁהַשִּׁי אֹתוֹ בְּכָל הַעֲנִינִים שְׁהוּא, וְאִף שְׁנֵרֵאִים שְׁהֵם עֲנִינֵי עוֹה"ו, כְּדֵאִיתָא בְּגַמ' (מְגִלָּה ו'). זְבוּלוֹן עֵסֶק בְּפִרְקַמְטִיא גַם אִזְ הוּא דְבוּק בְּהַשִּׁי. וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם וְכוּ'. לְשֵׁם הוּא נִגְד שְׂבָט דָן, כִּי בְּזֵה הַשְּׂבָט נִמְצָא תְּקוּפוֹת וְנִיּוּצוֹת גְּדוּל וּבְנִיּוּצוֹת נִמְצָא לְפַעֲמִים שִׁירָאָה לְעֵין אֲנוּשִׁי כְּכַעַס, לִזָּה הַכְּתוּב מַעִיד עֲלָיו שְׁהוּא כְּלִי לְשֵׁם הַשֵּׁם, וְכֵן גַּם הַחֲלֵק בְּאֶרֶץ שְׁנַפֵּל בְּגוֹרְלוֹ מוֹרָה ע"י שְׁנִאֲמָר (שׁוֹפְטִים י"ח, כ"ט) וְאוֹלָם לִישׁ שֵׁם הָעִיר לְרֵאשׁוֹנָה וְלִישׁ מוֹרָה עַל תְּקוּפוֹת וְעוֹזוֹ כְּמ"ש (מְשָׁלִי ל', ל') לִישׁ גְּבוּר בְּבַהֲמָה וְלֹא יִשׁוּב מִפְּנֵי כֵּל, אֲךָ אַחַר שְׁנַפֵּל בְּגוֹרְלָם נִקְרָא (יְהוֹשֻׁעַ י"ט, מ"ו) לְשֵׁם, שְׁמוֹרָה שְׁכָל תְּקוּפָתָם הוּא מַחְמַת שְׁהוּא בְּטוּחַ שְׁהַשִּׁי יַעֲזוּר, יַעֵן כִּי הוּא הוֹלֵךְ בְּתוֹם כְּמַבּוּאֵר בְּגַמ' (פְּסַחִים ד'). הוּוֹא דֵאֲמָר דּוֹן דִּינִי, אֲשַׁתְּכַח דְּמִדּוֹן קָאֵתִי כִּי הִיָּה בּוֹ תְּקוּפוֹת אֲשֶׁר בְּטַח שִׁיזְכָּה בְּדִין, כִּי בְּכָל עֲנִינֵי עוֹה"ו וְאִפִּילוֹ מִצּוֹת וּמַעֲשִׂים שְׁהָאֲדָם עוֹשֵׂה הוּא אַח"כ בְּסַפֵּק, כְּגוֹן כְּשִׂאֲדָם נּוֹתֵן צְדָקָה לְעֵנִי וְהַעֲנִי יִלְךְ בְּכַח הַזֶּה וְיַעֲשֵׂה מַצּוּהָ, נִקְרָא מְסִיעֵי יְדֵי עוֹשֵׂה מַצּוּהָ וְבֵאֵם הַעֲנִי עֲשֵׂה עֵבִירָה ח"ו בְּזֵה הַכַּח, אִזְ יִהְיֶה הַנּוֹתֵן מְסִיעֵי יְדֵי עוֹבְרֵי עֵבִירָה, וְזוֹה הַשְּׂבָט נִמְצָא תְּקוּפוֹת גְּדוּל שְׁהוּא בְּטוּחַ בְּה' וּמֵאֲחַר שְׁעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת בְּתַמִּימוּת, לְמָה יוֹמִין לוֹ הַשִּׁי מְכַשׁוֹל בְּזֵה, בְּטַח שִׁיזְמִין לוֹ הַשִּׁי עֵינֵי כְּשֵׁר וְיִלְךְ בְּזֵה הַכַּח וְיַעֲשֵׂה מַצּוּהָ. שְׁבוֹ הוּא נִגְד שְׂבָט נַפְתָּלִי, כִּי שְׁבוֹ הוּא מְלִשׁוֹן שֵׁב, הֵינְנוּ אִף כַּעַת שְׁהוֹלֵךְ לְעַסּוֹק בְּעַסְקֵי עוֹה"ו וְנִרְאָה לְעֵין בֶּשֶׂר וְדָם כִּי ח"ו אִין לְבוֹ לַה' גַּם אִזְ הוּא מְשִׁיב לְבוֹ וְצוֹפֵה לַה', וְגַם שֵׁם הַנְּשִׂיא שְׁלוֹ מוֹרָה ע"י כִּי שְׁמוֹ הִיָּה אַחִירַע בֵּן עֵינָן הֵינְנוּ הוֹלֵךְ תְּמִיד דְּרַךְ אַחֲוָרִים שְׁלֵא יִפְנֶה עוֹרָף, בֵּן עֵינָן הֵינְנוּ שְׁעִינֵי הֵמָּה תְּמִיד לְהַשִּׁי. וְאַחֲלָמָה הוּא לְשַׁבֵּט גַּד, הֵינְנוּ קְבוּץ וְתְּקוּפוֹת גְּדוּל לְעַת שִׁיחִיָּה נִצְרָךְ לְקַבֵּץ וְלִכְנֵס אֵת יִשְׂרָאֵל יַחַד ע"פ רַצּוֹן ה', אִזְ מֵהַשְּׂבָט הַזֶּה יִצָּא כֵּל מִינֵי תְּקוּפוֹת לְיִשְׂרָאֵל כְּמ"ש אֲצִלּוֹ (בְּרֵאשִׁית מ"ט, ט"ז) גַּד גְּדוֹד יִגְדוֹנוּ וְהוּא יִגְדוֹ עֵקֵב. וְהַטּוֹר הַרְּבִיעִי תְּרִישִׁי וְכוּ'. תְּרִישִׁי הוּא נִגְד שְׂבָט אֲשֶׁר, כִּי אֲשֶׁר הוּא עֵינָן הַרְּחַבָּה וְהַתְּפַשְׁטוֹת וְגַם תְּרִישִׁי מוֹרָה עַל הַתְּפַשְׁטוֹת כְּמ"ש (דְּנִיָּאֵל י', ו') וְגוֹיָתוֹ כְּתְּרִישִׁי, וְגַם לְשַׁבֵּט הַזֶּה הִיָּה הַרְּחַבָּה כְּמ"ש (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ט') מֵאֲשֶׁר שְׁמִינָה לְחִמּוֹ. שְׁוֹהֵם הוּא נִגְד שְׂבָט יוֹסֵף, שְׁוֹהֵם הוּא אַהֲבָה כְּמוֹ שְׁנַתְּבֵאֵר ע"פ (בְּרֵאשִׁית ב', י"ב) שֵׁם הַבְּדוּלָּה וְגַם לְיוֹסֵף הִיָּה אַהֲבָה עוֹה לְהַשִּׁי עַד כִּי הִיָּה בְּנִקֵּל לוֹ לְעוֹזֵב כֵּל חֲמַדַּת עוֹה"ו מַחְמַת אַהֲבַת הַשִּׁי, כִּי מַחְמַת יִרְאָה לֹא הִיָּה יוֹכֵל לְעַמּוֹד בְּעַצְמוֹ מִהַמַּעֲשֵׂה כְּדֵאִיתָא (גְּדָרִים ל"ב): בְּעִידָנָא דִּיעֲזָר לִית מֵאֵן דְּמַדְכֵר לִיעֲזָר, רַק מַחְמַת אַהֲבַת הַשִּׁי שְׁהֵרָאָה לוֹ דְּמוֹת דְּיוֹקְנֵי שֶׁל אֲבִיו וְכִי יִהְיֶה שְׁמוֹ נִחְקָק עַל אֲבִנֵי הָאִפּוֹד. וְיִשְׁפָּה הוּא לְשַׁבֵּט בְּנִימִין הֵינְנוּ שִׁישׁ לוֹ פֶּה לְבָלוּעַ וְלִקְבֵּל כֵּל הַטּוֹבוֹת הַנִּמְצָאִים בְּעוֹלָם כְּמ"ש אֲצִלּוֹ (בְּרֵאשִׁית מ"ט, כ"ו) בְּנִימִין זָאֵב יִטְרַף, וְאִף הַטּוֹבוֹת הַנִּמְצָאִים בֵּין הָאוֹמוֹת יֵשׁ לוֹ כַח לְלַקּוֹט וְלִקְבֵּל, וּמִבֵּיט לְטוֹבוֹת הָאוֹמוֹת וּמְכַנְסִים לְיִשְׂרָאֵל. מִי הַשִּׁילּוּחַ, תְּצוּהָ

אור מתוק, גלי עיני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטואלית במתוך ליימינו והנה כתב רבינו המאור עינים וצ"ל על כבא קמא קיי"ג טב למיתב פן דו מלמיתב ארמלו וידבר ה' אל משה לאמר וגו' בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות ויעש כן אהרן וגו', פירש רש"י להגיד שבוהו של אהרן שלא שינה. אמרו ר"ל שכר מצוה מצוה, רצה לומר שהשם יתברך נתן לנו המצות כדי להרבק על ידיהם בהשם יתברך, וזהו שכר מצוה הוא מצוה, לשון צוותא, דהיינו שנדבק על ידי בהשם יתברך ואין לך שכר גדול מזה. והנה מצוה הוא אותיות השם הוי"ה ב"ה, כי השני אותיות ראשונות שהם מ"צ הם בא"ת ב"ש אותיות י"ה, ולהבין זה למה החצי הראשון של השם הוא נסתר באותיות א"ת ב"ש. הענין הוא שהשם יתברך ב"ה הוא סתים וגליא, נגלה מצד פעולתו דהיינו הנסים והנפלאות שעשה לנו ועושה עמנו בכל עת ורגע, ונסתר מצד מהותו, והנה בהנגלה יש גם כן הנסתר, דהיינו מהותו יתברך שהוא החיות של הנגלה. וכתוב (דברים כ"ב, כ"ח) הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת, וצריך להבין מהו הריבוי בתיבת כל דברי וגו' אך שהשם יתברך נתן לנו ללמוד הנגלה של התורה, וצריך שתדע, למשל כשאתה מדבר עם אדם אחד עם מי אתה מדבר, הלא עם נשמתו וחיותו והראיה שבצאת נפשו כי מת, וראי לא מדבר עמו, כך כשאנו לומדים התורה הנגלית, צריך שנדע שאנו מדברים עם הנשמה והחיות של הנגלה שהוא הנסתר דהיינו מהותו יתברך, כי הוא יתברך נשמה לנשמות והוא יתברך החיות של כל העולמות. כמאמר ר"ל הן הן גופי תורה, שכל התורה שבכתב ושבע"פ וכל המצות הנגלות הן המה הגוף של התורה, ומוכרח להיות בהן החיות והפנימיות דהיינו הרויזן דאורייתא שהוא מהותו יתברך כני"ל, וצריך לייחד הגוף עם הנשמה. והו לעשות את כל דברי התורה הזאת, דהיינו שצריך לייחד הגוף עם הנשמה שהם הרויזן דאורייתא. והו שביקש משה רבינו ע"ה שמות ל"ג י"ח הראני נא את כבודך, דהיינו שביקש שישני החיות והפנימיות של תורה שהוא הנסתר דהיינו מהותו יתברך. והשיב לו לא תוכל לראות את פני וגו' וראית את אחורי ופני לא יראו, ואמרו ר"ל קשר של תפילין הראה לו ולא התפילין עצמם. והענין הוא שהחלק הנגלה נקרא בשם בחי' אחוריים, כמשל מי שרואה המלך מאחוריו והוא יודע שהוא אצל המלך אך אינו רואהו מלפניו, ופני לא יראו, שהוא החיות והפנימיות שהוא מהותו יתברך, זה אי אפשר לשום אדם

להשיג, וזה לא היה רק לישראל בעת נתינת התורה שפסקה זוהמתן, השיגו החיות והפנימיות של התורה בחי' פנים, שנאמר (דברים ה', ד') פנים בפנים דבר ה' וגו', שהוא מהותו יתברך, וכן יהיה א"י"ה לעתיד שיפסק זוהמה וישניגו מהותו יתברך, כמו שאמרו ר"ל שיהיו מראים באצבע הנה אלקינו זה קוינו לו, ואז (ישעיה ו"א, ט') ומלאה הארץ דעה וגו'. וכן במצוה צריכים אנתנו לעשות מעשה המצוה שהוא הנגלה, והנסתר דהיינו הסוד של המצוה הוא הנשמה והחיות שלה שהוא מהותו יתברך, ולכן כשעושה בלא כוונה הוא כגוף בלא נשמה, כי מעשה המצוה הוא הגוף, והכוונה שהוא הסוד הוא הנשמה והחיות של המצוה, וצריך לייחד הגוף עם הנשמה והו נקרא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, שמייחד המעשה שהוא הגוף עם הנשמה והחיות שהוא השם יתברך ב"ה בעצמו, ונעשה יחוד בכל העולמות. ולכן האותיות ו"ה שבמצוה הם נגלות, שהו"ו הוא תורה שבכתב והה' הוא תורה שבע"פ, והשני אותיות הראשונים שהם אותיות י"ה הם נסתרים בא"ת ב"ש מ"צ, שהוא הנשמה והחיות דהיינו הסוד שהוא מהותו יתברך. וזהו שכר מצוה מצוה שמתדבק בה' הוי"ה ב"ה, ואין לך שכר גדול מזה. והנה אמרו ר"ל ע"פ (משלי ט', א') הצבה עמודיה שבעה, שנחלקה התורה לז' חלקים, כי הפסוק יהי בנסוע מחלק הספר לז' ספרים, וידוע שהמצות הנקראים נר, כמאמר הכתוב כי נר מצוה ותורה אור. וזהו בהעלותך את הנרות, ר"ל כשתרצה להעלות עצמך עם הנרות דהיינו המצות, אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, דהיינו ז' חלקי התורה שהם כל המצות יאירו אל מול פני המנורה, שהוא הפנימיות והחיות, דהיינו שתייחד הגוף שהוא הנגלה עם הנשמה והחיות, וזהו יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ונעשה יחוד בכל העולמות כני"ל. וזהו נקרא לשמה, כמאמר ר"ל טב למיתב פן דו מלמיתב ארמלו. דהנה ידוע שהנוקבא מקבלת מהדכר, ונוקבא הוא בחי' דלית לה מגרמה כלום רק מה שמשפיע לה הזכר, והנה המעשה של המצוה שהיא הגוף, הוא בחי' נוקבא דלית לה מגרמה כלום רק מה שמקבלת מזכר שהוא מהנשמה והחיות שהוא הסוד והנסתר. וזהו טב למיתב פן דו דהיינו כשמייחד הגוף שהוא הנוקבא בחי' דלית כני"ל, עם הנשמה והחיות שהוא הדכר בחי' ו', מלמיתב ארמלו, היינו כשעושה בלא כוונה הוא כגוף בלא נשמה, הו כאלמנה שאין הנוקבא מקבלת מהדכר. וזהו לשמה לשם הנוקבא לייחד הגוף והנשמה כני"ל, שהוא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ונעשה יחוד בכל העולמות כני"ל:

יְהִיב לִיָּה יְדִיָּה, וְאוֹקְמִיָּה לֵב בּוֹעֵר וְכוּסְפִים לְהֶשֶׁם יְתַבְרַךְ מֵהַאֲדָמוֹר מִקְאֲמַרְנָא וְצ"ל (55) – סוּד הַחֹשֶׁן

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמפטרנו הפשוטה להלחיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוציא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקשית מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין וצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה ו"אוצר החיים" ועוד.. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה, שופך אור הדרש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם אין ביאורים נפלאים מןיוות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפה מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים בפקלה, ודבריו דברים עמקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו בדרך זה הוא לישנו ואהבת ישראל ללא גבול, לישונות של עידוד ותמיכה, תכלה רך ולפוף נפשות פצועות תזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה הדרשה. ואור הדרש מפציע ומחדש את הבריות בחיות הדרשה ולב שמת, ובמחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכ"ש מי שדבר בא בסודם של דברים ודרך הוללה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות וברכה לדרשה להתקרב לאבא שבשמים שאהב אותנו אהבה שפממט שגון תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. וקלו מה סתב בהקדמה "קחו ספרי והספספסעו צו ובמוסרי פי לךד נבדלתי סתפפשו על ידי הקדמה זאת פעולם על פי דרכי מן אור שבעת הימים אמון מפלך אמון מנסה רבנו הקדוש אור הגאלי אור עיניו יקלח צו אליעזר צו ענה הקי"ש טוב אשך האיך עיניו צאורו נלך עד בילת יעו ואתי תלמדיו הקדושים מסמכים מן הקדוש הנה עיניו מלחיה השילי הגביל ואם יקשה לך אחי על אריכות דבורים סתכרר לי מלך הפננך להציר כחם סלמי סתמם מבלגסה גולי עולם ואין פי פחד משום פגע ונגע פי כחי רב ועגום פלחיה סתפוי והכרר לי לתפס צו ותדגו אוחי לכך זכות ואני מסמך רבניו למן הקי"ש או סלמי ודי זזה הכרר והסכרר לא יננה". שבהם בלגו ויקדים להנה פנימית וחיצונית גם יחד ואנתנו נצבים באמצע מפעניו לקראת חג הפורים ופסת הבעל"מ, והדרך קצת חשוכה וקלה צריך להשתמש במה שהספיקנו לפסע בהג התנבה וממו בשבמ, ולכן יש לנצל הזדמנות פו זאת להתאמן ולהתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פיקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דג לעיקר התוכן... והפעם... סוד החשן על טסה המלג: מהיכל

הצרכה ממלך שצו הכז בתלקות קלמוסו מסביל צטוב טעם את כל "הענינים" שמונו בלוחות הספסות ושמענו ושמנו נפסקים מלאת חסר ולית וסוד השון חש נון בסוד ברור חשם (סווא המלך השלטי מעצד מלכין קלמאון של עולם הטוהו, סקודס לעולם החימן) גבורות הירדין ובמהירות ובהתלקחות לעבודות השם יתברך והשם זה כשנתקן בדרך זה הוא מביא שמחה ומהירות חריזות לעבודת הש"י חשם מארין התימני שמת בחיור והוא בחינות גבורה ויצר הרע נהפך משד למלאך וכן הו של ארבע ראשין בגינה משמת לב ומאירת עינים וכשנמקחין ועולין ומעלין בפרקי שיר בלב שמת לדרך בו נעשין חשין המשפט בסוד שד"ר דם הדרוע והוא יסוד דאמא שד"ר מאיר דים החיות גבורות קדושות לשמה באהבה ובששועים של אור אים והוא דם החיות לששוע באוימתו להשלים בחינות אדם והחשן הוא יסוד דבינה עומדת בתוה מאירה על לב אהרן שמחה ואור וחיית והוא אור הנשמה מלבש בכתנת אור ומכה האורות ומראה על העור כל מה שבלבו ועין בספר ארבע מש"כ דעו אחי ורעי פי יש בחינות קטנות הנקרא נחש שמות אלהים קדושים דינין תקיפין מגדל קרשתן ופרישתן בדרך זה וסגופים וענינים שמקבל על עצמו ועוסק בתורה יומם ולילה פורש עצמו מכל הנאות עוה"ז לזמרי אבל הוא דין תקיף אע"פ שהוא קדוש מעורר דינים תקיפים שהוא בעיניו צדיק וחושב שכל העולם מניחין חיי העולם ועוסקין בחיי שעה וזה היה יוסף הצדיק בקטנותו שהיה מביא דבתם רעה ונענש והוא הנקרא נחש דקדושה תפוחת רחם אלה שרמחה צר הוא הנקרא בקטנותה ג"כ פי אין ברחמה רק תמשה גבורות מנצפך אפר ולכן רחמה צר ודחק לרחם על העולם ועת צרה הוא ליעקב וממנה יושע ממנה דיקא מבחינות נחש זה דקדושה כובש כל הדינים בתקף והגן ועין פי היסוד נקרא שד"י וכשמשקבל המלבוש דאחיה דים נעשה נחש מעורר דינים הרבה בצדקתו וגם בסוד אל שדי במלוי הוא אלף מפתחאין שביסודה וקבלתי ממורי ו"ל סוד האילתא שהפצתי מואד ואמר לי בהאי מלה לא תשאל ולא תנסה את ה' ובה סוד נסתלק מורי ו"ל עיני וזלגות דמעה על שהפצתי לגלות לי זה על בן עת לקצר ודע שסוד אותן אלף עלמין דתתימין בעקבא דכיא דמוס' דאריף מתפשטים עד היסוד מם סתומה דיסודה ושם נתתם תיין הטוב בת"ת ועשיית חשיך כ"ב פעם בין ואקצר מפני היראה וקב קוצו של יוד תכלית יוד וארמון הא תולעת ואו שש הא אחרונה פשתן פפול בסוד שם יוד זה וו זה ארבע מורים אכן ארבע יודין דשם יוד היו וי וכל מורים במלכאפום פי בלם נכללו בצדיק כל ארבע יודין דאור מים רגיע מאה ברכות עין בדרוש אמ"ר :

הנה פלו הקלמור מקלמקלז בלולר החיים מסקיר טבוב טעס לת הפול והטעס של בית המקדש ושוזר במספיות זכב לת דבריו חולכי להבות בחוף שלוש עשרה מדות שהפורה נקלשת זקס ומספיר גס על פי הפול דברים נפלאים ועס שלוש עשרה מדות קמיכה המורלפי עס ליוו ללוו מקוון לזקמה הארון והפלת זאקכי החקס ומה הפעלות שיזילו לתקון המדות ולכן קרלנו לזה מלקיז פי מורנו לוקח חולקז יז קיד עד להשגת המטרק וממלז לקרל לת כל הסדרה בשלמותה פלי להפיק לת המטרק הנספסתו וכן לזינו פצצוע שעבר לת השפעת המקדש על הלז והתחלנו בסוד בלחשית שמסס שלש כל הזינים והוא אל גבור לנצח על הזינו ולכפוסם וזכו מי אל פמוז, ודברנו על הצרכה של אל קדו והזיזים והחסידים ומחלזין בחמרי פולחן לזכרל שמים חלשים ונתמקמים הזינים וכו' וסימנו שזיה לרזיז למדות למלך עליון שלא יחסף מדת טובו הפועט ממי שרקיז לטובתו הפועטה אף שיצר לו בחותו הפוצה לעפ"כ לא יחסף טובו בהקצבת הלז והדעת להטיב לכל הנקלר זקס ישרלל פפי יכלתו וגס יהיה ספקו ועז נגד הכעס והקשעים שרלוזין למנעו מלקד החיים והטוב וזי זזה לידועין. וקעת נלרה על המשגיבו לת ריחו למקורס ושלזן. והמשיבין את ריחו למקורם ושרשן יארמ נא במדת רחום המרחם על כל מעשיו לכל ידח ממנו נדח ודרשינו בזהר נשא עון המיתא על סוד שכי"ה נצוצין עם שם הוי"ה שמספרו נשא ובשתיצטרף הוי"ה לרחוים יהיה מספרו פ"ר והוד ש"כ פ"ר לסוד הנצוצין מה שפזר הקב"ה על ידי סוד השבירה שיהיה שכן ועש וזהו רחום שרחמיו על כל מעשיו וזכו נשא עון שסובל את העון והקלפה ומפרנס הרעים כדי להחיות הטוב לכל ידח ממנו נדח ומדת התורה הוא גזרה סוד ידוע ממרון אלקי הבעש"ט זי"ע שכל מקום שתופס חלק אלה הכל בכלל והכן עמק מאוד דבריו בנחלי אש וזהו גזרה שיהן הנגזרות מאור עליון צח והנגזרים מתחתית הכל שרש אחד ונגזרה אחת להם השוה ומשוה קטן וגדול כי הכל כחו וממדת גזרה שנה מרחם על כל מעשיו לכל ידח ממנו נדח כי הכל נגזר מרצונו ונשא וסובל הרעים והעוונות ומפרנסן לצדק מהרות נשמות קדושות שהכל יהיו משקרין וכל דרכיו רחמים ורצון. ועצם גזרה שנה לצרף ביהר הנצוצין הנזרות משרש אחד כי הצדיק מקרר בכחו כל השיכים לשרש נשמתו ונגזרות ממנו כידוע מהקמת מרון אלקי הבעש"ט וזוהו כל אחד מקרר השיך לשרש נשמתו כי משה רבנו לא היה יכול לתקן מה שיתקן הפחות בשפחותים השיך לשרש נשמתו ואין אדם לומד גזרה שנה אלא א"כ קבלה מרבו עד למשה

בסיני כי אי אפשר לברר שום ניצוץ ולכפות הנחש אלא על ידי כח משה רבנו ובכל דור ודור יש צדיק שהוא בחינות וניצוץ משה וצריכין לרבך לחכמי הדור ותלמידיהם ששם מאיר הארות משה ועל ידי זה יתקן חלקו נשמתו. וסוד ירחום נ"שא עון ר"ת נער סוד ש"ך וס"ת אמן, יהוד הנה אדני שנתיהדין אחר ברור מיין נקביין ואמצעי תבת ג"כ ש"כ בסוד תמר י"פ דין ונמתקין על ידי הנה אדני כי אחר שנתברר כל הטוב אז בא גזרה שנה סוד הנסירה על ידי משה מסיני סוד הדעת הפנימי המחלק החסדים והגבורות שאצלו בשרשו הם לאחדים והגזרה היא שוה, שוה אצלו פב"פ מבלי שתצטרף אליו משא"כ קדם הנסירה הכל כידוע וכןסת ישראל מרימת קולה הנעים במלת ושכחה סודו ז"פ אדם נצוצין דאתדעכו שבח נעורים לאביה נעורים דקא נ"שא עון ירחום לאביה בהקמה אתברירו ואחר עבודה והשמירה והברור השדה משבתת לכפלים בשויה וסוד נ"שא לשבתה ירחום בסוד נשר שרחמיו מרבים על בני פרות הנזשרין והכן. ועצם מלת שבחה מלשון אתה תשבחם ששבתת כמה גלים גלי הים החומין ומרעישין בסוד שברים ותעלה את נפשות הטובעות שם ואנחנו מכרכין ומהללין לשמו במדת זאת ברוך הוא דסתים ונעלם וכל נאות דשא לו נכספים שיחורו לשרשן ומחצין ואינם משיגים אותו אלא בהסתר ובסתום ברוך הוא מקור הרחמים והרצון כי כל עוד שלא נתקן בתקוני הפרצופין משבת סתמא ברוך הוא דסתים ונעלם רחמי דעתיק גלגלתא דארך ורוא דהוא בסוד בינה ועבר הלוי הוא שכל עבודות הן לברר רפיח ניצוץ ד"פ ע"ב ונתבררו בכטן אם עליונה ברוך הוא וברוך שמו חי וקים לעד. וסוד כפר העשוי למלאכת המשכן שרשו במדה זאת שכל נאות דשא לו נכספין לארבע מאות עלמין דכסופין עבר לסחר סוד ונהה לו סביב והכן מאוד קצרתי שלא להלאות הקורא החביב: והעושיין רצון בוראם לפתח שרשי המדות מדמין צורה ליוצרה במדות נשא עון שסובל ומפרנס ומשפיע לרעים בעבור הטוב הכבוש ביניהם כן רגיל עמו להיטב למי שעשה לו טובה אחת אף שהרע לו הרבה. וכן רגיל להיטב אף לרשעים אם יש להם איזה דבר טוב או מדת טובה ידונם לכך זכות ויטיב עמהם בכל כחו במחשבה כדבור ובמעשה וזכה יפתח מקור הרחמים המרחם על כל מעשיו: והמניחין את נפשם נראה בשבוע הבא א"ה

מה־אהבתי תורתך {44} - פי'עליך הרגנו כל־היום - חלק יג'

מכוונין לאמת. ומה שאמר ר"י עד דמטי לינוקין ולמפשין כבר הגדנו לך בפרק מ"ו שפעמים מדברים הילדים בשעת לילה. גם למפשים משפיעים הרוחות הגזר האלהית כמו שספר בן גוריון בס' הז' מהמלחמות לרומי' איך א' בן כפר ועם הארץ נקרא שמו הושע בן חנני ארבע שנים קודם חורבן הבית נבא ולא ידע מה נבא ובקול גדול ולא יסף עד יום מותו היה מכריז ברחובות ובחוצות ירושלים קול מהמזרח קול מהמערב קול מד' פנות העולם קול כנגדך ירושלים ובית מקדשנו. ונהזור לענין הלא תראה עוד בפרשת ויקרא עמוד ליד איך ר חייא ור' יוסי הוו אזלי בארעה חמו חד אתר מרשנא בעשבי' ונהר מיא דהוה נגיד ביה יתבו עד דהוו יתבי פרה חד עופא ורחיש קמיהו. איר נקום מהכא דודאי נגדי מוריא הכא משתכחין קמו ואזלו עד דאהדרו רישיהו חמו אינון לסמין דרהמי אבתריהו אתרחיש לון ניסא ואשכחו קמיהו חד סינרא וחד מערתא ועאלו תמן וניצולו. וכבר שמעת מעשה דרב עיליש נזכר בתשובת הרשב"א דשמע עורב ויונה אמרין עיליש ברח ומסך על ח' וברחה וניצול. ובניטות פרק השולח אמרו עליו דהוה ידע לשון העופות ולא הכוונת להר"א דף ג"ח נאמר שהעופות מוכנים לבשורות טובות ורעות, הגין לבשורות טובות העורב לרעות. והצפור דרור הנקרא גולונדריני לעצירת המגפה כי כל זמן שהדבר בעיר תרחיק נדוד וכאשר המגפה נעצרת מיד חוזרים לאהליהם שמחים וטובי לב. אשר על כן על כל הדברים האלה תוכל קורא משכיל לשפוט איך כונתי לדעת הרשב"י. ואיר כרוזא קרא בחיל והגזרה העליונה מתפשטת בכל העולמות ומתפרסמת ממדרגה למדרגה עד המדרגות התחתונות מהרוחות ומהם על צפרי שמיא כאשר אמרתי:

המקן משכוע שעכ. משפט גוג ומגוג י"ב חדש. ואחרי הימים האלה תשוב הנשמה לדודה זכה ונקיה. ועל אלו נאמר והבאתי את השלישית באש וצרפתים כצורף את הכסף ובעבור זה אמרו בקדושינ מכבדו במותו ואומר כך אמר אבא מארי הרני כפרת משכבו והני מילי בתוך י"ב חדש אבל לאחר י"ב חדש אומר זכרו לחיי העולם הבא ואף שהרמב"ם ז"ל לא הזכיר בספרו הקצבה הוה מהי"ב חדשים ומשנת עדיות היא תיובתיה. גם בזה למד עליו זכות הרמב"ן לפני רבני צרפת באומרו ושמא הרב סובר דלאו קצבה הוא שאין דין חייב כרת א' שוה לחייב ל"ו כריתות אלא סימנא בעלמא נקט ומאן סליק לעילא ואתא ואמר דרוקא ואלו דקדוקי דבריו ובענין הדין לא פקפק הרב ע"ב ויש שנדונין יותר אבל לא בעונש כל כך חזק ככתוב בס' החסידים סימן מ"ו ויש מן הרשעים שמפסידים את נשמתם ולא תספיק אש של גהינם לצרפם כן אחר קבלת עונשם תברתנה ותאבדנה ועל אלו אמרו רז"ל ועסותם רשעים וכו' יהיו אפר תחת כפות רגלי הצדיקים וכבר פירשנו ענין הכרת והאבדון הזה: והמדרגה התחתונה אשר היא ככלי חרס שאין לו תקנה הם הנשמות שנתלכלכו בדעות הרעות ויצאו מכלל ישראל כאפיקורוסים ומינים ומשומדים ומוסרים והם בעונש תמיד. ועליהם נאמר ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים כי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר: אעברו ליה ביהוה נהר דיגור דנגיד ונפיק, וברין אעדיי ההוא שולמנותא דיליה, ומיד מקריזו עליה בקריעא, שולמנותא דממנא פלגיא אעדיי מניה (דף ז' ע"א) עד דקמי יהוה קלא בכל אינון ריזיעין עד דמטי באינון דשלמין בהאי עלמא, ונפיק קלא ואבריו בכל עלמא, עד דקמי לעופי ולינוקי, ולאינון טפשיין דבני נשא דלא ידעין. ע"כ. ראה נא איך דברינו

שבת שלום

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בכרחה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעדכנו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"י"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בפני ברך: פרמת אלתן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזש"שקה ובאיציקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמות... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (גיליון) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדף ש"ו בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>לרמואה שלמה והחלקה מהירה לכל החולים והקפוציעים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטוררות שברצחו הי"ד</p>	<p>לעילוי נשמת מו"א</p> <p>מרון הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ג.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח ירחמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה מרת אמי טובה בת יצחק ז"ל ג.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ז מו"ח יצאל בן אריה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל</p>	<p>מורינו הרב"ג</p> <p>מרון הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ג.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח ירחמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה מרת אמי טובה בת יצחק ז"ל ג.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ז מו"ח יצאל בן אריה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל</p>	<p>החלטה</p> <p>ערן משה בן שולמית עדיאל אריה בן שרה ובולון יהודה בן רבקה אלקיה אלקער בן צפרה מיכל בת שרה</p>	<p>לרמואה שלמה והחלקה מהירה טובה בן יצחק זצ"ל</p> <p>עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר יחזיאל בן לאה</p>	<p>ליוני הגב' נחום מאיר בן רבקה משה חיים בן מרדכי ענני הקסו בענני הקסו דבר נאה ומתקבל</p>	<p>לרמואה שלמה והחלקה מהירה טובה בן יצחק זצ"ל</p> <p>עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר יחזיאל בן לאה</p>	<p>ליוני הגב' נחום מאיר בן רבקה משה חיים בן מרדכי ענני הקסו בענני הקסו דבר נאה ומתקבל</p>
---	---	---	---	--	--	--	--